

Iktatószám

Budapestre vonatkozó hírcikkek

Osztályozás

Tárgy

308

Szerző Hgy.

Cím Bpest barátai.

Hely

Idő

" 1913 "

Forrás: Magyarország.

Személy

Bp.

1913

XI/15

Helyszám

Budapest barátai.

Bárczy István, Budapest népszerű polgármestere holnapra összehívta Budapest barátait, hogy szervezkednének, társaságba formálódnának, s lenne abból haszna a néki, s nekünk kedves Budapestnek. Valóban itt az ideje, hogy valami ilyesmi szervezkedés történjék. Mivelhogy már vannak Budapestnek barátai, minekutána vannak ellenségei is. Amazok lélekkel, őszintén vallják érzelmüket, s aszerint cselekesznek; emezek bujkálnak, szóval szintén barátoknak mondják magukat, ám cselekedeteikben ellenségként viselkednek. Budapest barátai, mint csekély magunk is, alighanem mindannyian, tán egytől-egyig bevándorlottak és talán valamennyien olyanok, akik a legkevesebbet tehetnek a város érdekében. Jöttünk ide abban az időben, amikor még a magyarok fővárosát meglátogatni szent vágyakozás volt a vidéki lelkekben, és hazafias kötelesség, avagy jöttünk, mivel hajtott az élet, amit itt jobbnak véltünk. S hogy itt voltunk, velünk növekedett a város; mi öregedtünk, ez fiatalodott. Érzékeny pillanatainkban úgy vettük, mintha gyermekünk volna ez a város, akinek izmosodása, szépségeinek a kibontakozása, meggazdagodása a mi érdekünk is és legfőként ami gyönyörűségünk s büszkeségünk. Öntudatlanul is percről-perczen figyeltük a mi városunk száguldó fejlődését; már megismertük a történetét, lelkünk

összeforrott a multjával és belekapcsolódott a nagy jövőbe.

Igaztalan az a panasz, hogy baj, amiért ennek a városnak nincs századokát élt polgársága, nincsenek patriciusai, akik itt lakott ősökkel dicsekedhetnének, nincs nép, amely az elődök lelkével is hozzákapcsolódnék a városhoz. Ugy véljük, ezek sohasem értenék meg ezt a várost. Ifju-vidámmá, erőssé, bátorra a bevándorlottak leve teszi. Nekünk új minden köve s megismertük azokat, idegen a város lelke és siettünk felszivni azt, minket nem elfeledett elődök tartottak itt, hanem a magunk meghatott érzése s az utódaink élete. Mi, a bevándorlottak, vagyunk Budapest hív barátjai. Minket maga a város teljes egészében érdekel, nem egy-egy ügye, hanem az egész élete. S mert így vagyunk a mi városunkkal, a társasággá szervezkedő Budapest barátai mindannyiunk lelkével munkálkodhatnak a város multja s jövője végett.

De egybegyűlve holnap Budapest barátai, vigyék oda azokat is, akiken mulik, hogy nem növekedik, inkább fogy Budapest névtelen barátainak, a sok ezerből álló eme hadsereg száma. Legyenek ott a villamosok részvényesei és igazgatói, a telefon-, vízvezeték-, s más ilyen-olyan csövek dirigálói, a konflisosok és a kofák, mind, akik elkésérik életünket, megzavarják szeretetünket a mi városunk iránt, tönkre tesznek, elvesztenek. Akik árkokat és sánczokat vájnak lábunk előtt és beléjük löknek, akik eltaszítanak a járdáról, ahol büszke háziur építkeznek, akik megutáltatják lovas őseink gyalázatára a lovat, mivelhogy konflist ragasztottak hozzá, akik sarczolnak a piacon és méreggel étetnek, akik kulturát harsognak és fiainkat hetvenedmagukkal gyömöszölik be a tante-

rembe, akik szobáaristómra vetik leányainkat, mivelhogy az utcán járnok veszedelme lelküknek, akik halálra gázoltatnak nagyuri gépkocsikkal, füstöt, port öntenek ránk, akik építvén városi házakat, kizárják belőlük a szegényeket, akik a testi nyavalyákat garázdálkodni hagyják s a kórházak kapujából elkergetik a tehetetlen betegeket... Hívják meg Budapest barátai maguk közé mind a kijárókat is, a városatyák közül a sokakat, kik eddig csak az enmaguk barátjainak mutatkoztak, hívják meg a kormányzó embereket, a hatóságokat és ezek mind tegyék szívükre a kezüket, szálljanak magukba és vallják meg, tettek-e valamit, hogy legyenek Budapest barátai, s amit tesznek, nem arra való-e mind, hogy gyötörjék, verjék, üzzék Budapest barátait, akik vagyunk ez az egész város!?

Budapest barátai szervezkednek. És legyen első dolguk kiválasztani azokat, akiknek kötelessége vón, hogy legyenek Budapest barátai, s dolgaikban ellenségként mutatkoznak. S elmulik a szervezkedés szükségé, egyazon érzésben forr majd össze ennek a városnak minden polgára, mikor majd nem tartanak jól minket széllel, azok, akikhez kenyérért megyünk, s elmulik fejünkről a dühös ostrom, amit hatóságok, intézmények, az állam viselnek ellenünk, hogy kipusztítsák lelkünkben a nagy érzést, ami kinyitott a mi városunk első láttán, megerősödött a vele való együttélésben s lett bennünk olyanná, mint a férj szeretete a felesége iránt, az apáé gyermekéhez. De «tiz évi házasság után — mondja Madách, — azt is tudjuk, hány szeplője van nőnek» és van szeplője — Budapestnek is. Mi szeretjük őt szeplősén is, de hiba: tenyésztetni a szeplőket.

Hgy.